మడత పేచీ

భమిడిపాటి కామేశ్వరరావు

ఒకసారి చందనబస్తీపత్రికలో ఒక చాటింపు పడింది: "లక్షారావుగారు ప్రమాదంవల్ల పడిపోయారు. వారినడుం మడతపడిపోయింది. చిట్టిచిట్టి ఉపాయాలవల్ల గుణం లేకుండా ఉంది. ఇక్కడికి వచ్చి కుదర్చగల వైద్యుడికి. వెయ్యిరూపాయలు పైగా ఉండే బహుమతీ ఇస్తారు. ప్రజ్ఞగల వైద్యులు కావాలి. స్వయంగా వచ్చి మాట్లాడుకోవచ్చును. వివరాలకి వ్రాయవచ్చు. — చిరునామా, పత్రికాధిపతి: చందనబస్తీ" అని.

ఆబస్తీకి ఒకపూట నాటుప్రయాణంలో కరూరు అనే పట్నం ఉంది. ఆ ఊళ్లో వైద్యాభ్యాసం చేస్తూన్న డాక్టర్ ధనాధన్‌గారు కూడా, అందరికిమల్లేనే, పత్రికలోపడ్డ ఘోషణ చదివి చప్పరించి ఊరుకున్నాడు. కాని, ఆ మర్నాడే పత్రికాధిపతిదగ్గిర్నించి ఆయనకి ఓ పెద్దఉత్తరం వచ్చింది. అందులో రోగి గారినిగురించిన వివరా లన్నీ ఉన్నాయి. ఆయనకి ఆశ్చర్యంవేసింది. ఇంతమంది ఘన వైద్యులు ప్రపంచంలో ఉంటూంటే తన పేరు అప్పుడే పత్రికాధిపతికి ఎట్లా తెలిసిందోగదా అని ఆయన అనుకుని, లోపల సంతోషించుగుని, భార్యని కేకేసి, మీసం ఉండవలిసిన చోట తర్జన్యంగుష్ఠాలతో గాల్ని మెలిపెడుతూ, "చూశావా, మనతఢాఖా!" అంటూ ఆవిడికి ఆ ఉత్తరం చూపెట్టాడు. తక్షణం ఆవిడ నవ్వేసి, "తఢాఖాలానే ఉంది. మొన్న నేను పత్రికాధిపతిపేర రాయగా, ఆయన తబిసీల్లు రాశాడుగావును. ఇంతమాత్రానికే పొంగిపోకండి మరి" అంది. ఆయనకి కొంచెం చిన్నతనంవేసినా, మాట్టాడ్డానికి వీల్లేక ఊరుకున్నాడు. బహుమతీ ఆశ ఎవడి కుండదూ? ఆయనా నిలబడ్డపాట్న ఆ కేసు అంగీకరించి ఉండేవాడే కాని, అతనికి ఆ ఉత్తరంలో చాటింపులో లేని షరతు ఒకటి మహా పాపిష్ఠిది కనిపించింది. ఏమంటారా, వైద్యానికి కుదురుకున్న వారు వంద రూపాయలు ధరావతు కట్టేంతరవాతే వైద్యం ప్రారంభించవలసి ఉంటుందని. ఎక్కడేనా చక్కటి బజానా ముందుపుచ్చుగుని పని ఒప్పుగుంటారు గాని ఇవ్వడం ఏమిటి అన్నాడాయన. పెద్దవాళ్లతో వ్యాపారం ఆమాత్రం బరువుగానే ఉంటుం దని గ్రహించుగోవాలి అం దావిడ. ఆ బహుమతికి ఓ అరదణ్ణం పెట్టి మనపని మనం చూసుగుంటే నయం అని ఆవిడతో నయాన్నీ భయాన్నీ చెప్పి చూద్దాం అని ఆయన యత్నించాడు. ఆవిడ ససేమిరా వినిపించుకోలేదు. సరిగదా:

భార్య — మనకి బ్యాంకిలో నిలవ ఎంతుంది?

డాక్టర్ — నూరు పైనే ఉంటుంది.

భా — రేపొద్దున్న అది పుచ్చేసుగుని వెళ్లి మీరు ఈ బేరం అచ్చుగోండి.

డా — అక్కడ ఎంతమంది ఉన్నారో పోటీకి?

భా — ఏ కాళ్లో పట్టుగుని బేరం చే చిక్కించుగోవాలి. దాటపెట్టుగుంటే ఓరికేసి ఓరు చూస్తూ కూచోవాలి.

డా — నా కింకా వైద్యపరంగా చెయి తిరగలేదు, అర్థపరంగా గుక్క తిరగలేదు: మనస్థితి కింకా ఎక్కడా గాలి తిరగలేదు.

భా — మృతనష్టపుకేసులు ఎన్నని చేసి సంపాదిస్తే అంత అవుతుంది?

అని వాదించింది. డాక్టర్ ధనాధన్ పని వాడే గాని, మాటశూరుడు కాడు. అందులో, ఇవతలమనిషి భార్యగాని, మరొకరూ మరొకరూ కాదు. అందుకని, మర్నాడు డబ్బాడవాలీ కట్టి, బ్యాంకి కెళ్లి డబ్బు తెచ్చి జాగర్తచేసుగుని, ఆరోగి కాస్త మార్గంలో పడడం చూసుగుని ఒకవారంలో మళ్లీ వస్తానని చెప్పి, ఆయన చందనబస్తీ వెళ్లి పోయాడు. ఆయనా వెళ్లగానే, ఆవిడ స్నేహితురాలిద్వారా ఆవిడదగ్గిరికి ఒక బంగారపు గొలుసు — పాతిక్కాసుల్ది — బేరాని కొచ్చింది. మహాగతు కలిసిరావడం వల్ల కొంచెంరాహితుగా వస్తువుదొరుకుతోందనిపించి, బహుమతీ రాగానే పూర్తిగా సొమ్ము గిరవాటెయ్యొచ్చుగదా అనే ధైర్యం చొప్పున, ఆవిడ, మాసవాయిదాలమీద డబ్బు చెల్లించేషరతుకి ఆ గొలుసు పుచ్చుగోడానికి ఒప్పుగుని బజానా ఇచ్చింది.

కాని, డాక్టర్ ధనాధన్‌గారు వారం లేదు, గీరం లేదు. మర్నాడు సాయింత్రానికి ఇల్లు వెతుక్కుంటూ వచ్చిపడ్డాడు. అంత హెందరాళే ఆయన వచ్చెయ్యడం ఆవిడికి కొంచెం ఆశ్చర్యం అయింది. అయినా ఆవిడ, "చూశారా! ఈ గొలుసు ఎంత ఇంచక్కా ఉందో!" అంది. 'ఇంచక్కానే ఉంది', అని ఆయన కూలబడి చెప్పుగొచ్చాడట:

ఆ ఊళ్లో ఉన్న సత్రంలో రాత్రి మకాం వేశాను. ఉదయాన్ని కాఫీ కానిచ్చుగుని, వచ్చి, మరి ఆరోగిదగ్గిరికి ఎల్లానా వెళ్లిపడడం అని నేను గుంజాటన పడుతూండగా, కోర్టుపనిమీద ఆపూరొచ్చి అక్కడ బసగా దిగిన ఒకాయన సాయంచేశాడు. ఆయన నన్ను వెంటబెట్టుగుని తిన్నగా లక్షారావు గారి గుమాస్తాకి అంటించి వెళ్లాడు. మొదట్లో, ఆ గుమాస్తా, రేగటిబెడ్డల్లాగ మహా గుచ్చుకొనేటట్టు మాట్లాడాడు. కాని, కాస్త తడి తగిలించేసరికి, అతడు ఎక్కడలేని మెత్తదనం కనపరిచి, తక్షణం నన్ను వెంటేసుగుని రోగిగారింటికి తీసిగెళ్లాడు. రోగిగారిది పెద్ద మేడ. ఒక గదిలో ఒక సాగుడు మంచం మీద ఆయన శాలువ కప్పుగుని పరున్నాడు. ఆయన బాధతోనే నాతో ప్రసంగించాడు.

రోగి — కూచోండి. తమ దేగ్రామం?

నేను — కరూరు. మీకు ఒంట్లో ఎట్లా ఉంది?

రో — ఒంటికేమండీ, పిక్కలా ఉంది. నడుమే!

నే — అసలు సంగతేమిటండి?

రో — మా బస్తీప్రముఖులు ఈమధ్య రోడ్లమీద పిల్లకాలవలు తవ్వారు.

నే — ఎందుకూ?

రో — మంచినీళ్ల గొట్టాలకనీ, మురుగు నీటి తూములకనీ, చెట్లు పాతడానికనీ, స్తంభాలు స్థాపించడానికనీ, బళ్లవాళ్లమీద కసి

కొద్దీనసీ, హెచ్చుతగ్గు లొచ్చినప్పుడు దూరా భారం వెళ్లక్కర్లేకుండాననీ జనం చెప్పుగున్నారు. అవయినం ఇంకా తేల్నే లేదు.

నే — సరిపోయింది. మీా రల్లాంటి గోతులోగాని పడ్డారా ఏమిటి?

రో — మరే.

నే — పోన్లెస్తురూ, మీా అజాగర్తా మీారూనూ! కాస్త కిందూ మీాదూ చూసుగుని నడవక్కర్లేదుటండీ, మీా రెంత సామంతులైనా ! చిన్నవారూ చితగవారూగనకనా ఇదవడానికి !

రో — అయ్యో! అయ్యో! అబ్బ ! అబ్బ!

నే — ఏం ఏం ? నెప్పా ? తగ్గిస్తాగా! వెధవ నెప్పి !

రో — మరేనండి. గట్టిగా మాట్టాడేసరికి ఖరేలుమనడమూనూ అక్కణ్ణించి ధనువాయిపోటూనూ! కదులుదాం అనుకునేసరికి కలుక్కుమంటుంది.

నే — అయితేపోన్లెండి. కాస్త నిమ్మళించుగుని మరీచెప్పండి.

రో — ఒకనాడు నేను రాత్రి షికారెల్లి కార్లో వచ్చాను.

నే — మీారు రాత్తెల్లు కారుషికారు వెడతారా ?

రో — రోజూ కాదు. తోచనప్పుడు వెడుతూంటాను. ఆవేళ కారు దిగి ఇంట్లోకి వస్తూ, ఈపక్కా ఆపక్కా కనిపించే పాతాళపుగొయ్యిలాంటిది చూసి కళ్లు తిరిగిపోయి పడిపోయాను. ఆపడిపోడంలో ఆతవ్విన కాలవకి సరీసుగా అడ్డంగా డామువంతెనలా పడ్డానేమో, నానడుం మడతడిపోయింది. అసలు విరిగి ముక్కలై పోవలిసినమాటే. ఆతరవాత ఏంజరిగిందో నాకు తెలియదు. కాని కిట్టని కుంకలకి పన్లేక నాకు పడడానికి పూర్వమే స్పృహ లేదనీ, నే నేదో తాగొచ్చి పడిపోయాననీ, లేనిపోని అపవాదలు నామీాద వేశారనీ మాగుమాస్తాకి తెలిసిందిట. నడుం సర్దుకోడంతోటే, నడుంకట్టి వాళ్ల పని పడతాను.

నే — పోన్లెండి, అదంతా ఎందు కిప్పుడు? తక్షణం మీారు తోమించకపోయారా ?

రో — అయ్యో ! తోమించాం.

నే — ఎదేనా మందు పామించకపోయారా ?

రో — అయ్యో! పామించాం.

నే — బెణుకువైద్యులకీ, యిరుకువైద్యులకీ చూపించారా ?

రో — చూపించాం.

నే — కాపించారా ?

రో — కాపించాం. ఉప్పూ, నిమ్మకాయి...

నే — పట్లు ?

రో — పట్లూ వేయించాం.

నే — లోపలికి మందు ఏమన్నా కుట్టించారా ?

రో — ఆఁ. కుట్టించాం.

నే — పథ్యం ఏమన్నా చేస్తున్నారా ?

రో — అక్కర్లే దన్నారు. సరేగానండి, తమది కూసీవైద్యం కాదుగదా !

నే — అంటే ?

రో — అంటే కూసీయే.

నే — చఛ. తమకి తెలియదు. అది 'హైడ్రోపతి'. నాకు అదీ తెలుసు.

రో — అయితే తమరు దయచెయ్యండి. ఇల్లా ఉండనీ బాబూ, పోయినప్పుడే పోతాను. కూనీ కావడం ఎందుకొచ్చింది?

నే — అది జలవైద్యమయ్యా! అది కర్త పేరు.

రో — పేరా? అయితేమాత్రం. ఏమిటంత మరీ నిర్మోహమాటప్పేరు!

నే — పైగా నాకది ఆట్టే బాగా రాదు. సరా!

రో — మీది సీసామందు వైద్యమా?

నే — "అలోపతీ" తెలుసు.

రో — 'ఉమాపతీ' తెలుసా?

నే — దాన్ని 'హోమియోపతీ' అనాలి.

రో — ఈ కాలంలో 'ఉమాపతీ' అంటేనే పుణ్యం. మీకేం తెలుసు?

నే — పోనీలెండి. ఉమాపతీ తెలుసు.

రో — ఇంక మరేమీ తెలియవుకద, ఇన్నింటితాలూకు పథ్యాలూ చెయ్యాలేమో?

నే — నాకు 'లక్ష్మీపతీ', 'వనస్పతీ' తెలుసు. 'ఎలక్ట్రోపతీ' తెలుసు. కొన్నిచోట్ల దాన్ని 'న్యాయతీ' అనికూడా అంటున్నారు.

రో — అయితే మీరు ఎక్కువ ఇష్టంగా వాడేరకం ఏది?

నే — నాది 'బృహస్పతీ' వైద్యం అంటాను.

రో — అంటే?

నే — మిక్కిలి గొప్పది.

రో — సరే. మీరు గుమాస్తాగారికి అడ్వాన్సు చెల్లించండి.

నే — ధరావతు ముట్టినట్టు రసీదు రాసియిప్పించండి. కుదరడంతోటే నా బహుమతీ నాకు స్వాధీనపరిచే అంగీకారంతో కాగితం కూడా నాకు పారేయించండి. నేను ఈవేళే ప్రారంభిస్తాను.

రో — ఇన్నాళ్లకి నాకు ధైర్యం వచ్చింది. సరే, మీరు భోజనం చేసుగునిరండి. వైద్యానికి ఇక్కడ బాగుండేటట్టు లేదు. అవతల వీథులో నామేడ మరోటి ఖాళీగా ఉంది. నేను అక్కడికి మారతాను. వసతి మారుస్తే రోగం సహంమట్టుకు తమాయిస్తుం దని శాస్త్రం. మీరు దగ్గిరుండి, నన్ను ఎల్లాగో జాగర్తగా కార్లోకి ఎక్కించాలి. కారు సున్నితంగా నడవాలి. ముందు కోటదాకా వెళ్లి రావాలి.

నే — కోట ఏమిటి?

రో — ఈ ఊళ్లో కచేరీలన్నీ ఉండే చోటు.

నే — అక్కడి కెందుకూ?

రో — ఈ వేళ కోర్టులో వాయిదా ఉంది. ఆ తరవాత నన్ను ఎల్లానో ఆమేడలో దింపాలి.

నే — సరే లెండి. వస్తాను.

అని నేను వచ్చేస్తూంటే గుమాస్తా, దేవతార్చనకి నన్ను తన యింటికే లాక్కెళ్లాడు. ఎక్కడి కక్కడికే అనుకుని, నేను రానని బెట్టు చెయ్యలేదు. భోజనం అయి వచ్చాం. ఆయన్ని ఆపళంగానే ఒక బల్ల చెక్కమీదికి జరిపి ఆ బల్లచెక్క పళంగానే ఆయన్ని కార్లో ప్రతిష్ఠించాం. ఆ రోజున

కారుడ్రైవరు కార్యాంతరంమీద వెడతానని సెలవు అడిగితే లేదన్నారట, కారకార లాడిపోతూ ఉన్నాడు. నేను ఎదటి కెళ్లి డ్రైవరుపక్క కూచోబోయాను. అతడు నన్ను వెనక్కి వెళ్లి దయచెయ్యమన్నాడు. అధికారవర్గంలోవాళ్లు కిరాయిబస్సుడ్రైవర్లని బెదిరించి, వాళ్లచేత బస్సులు ఖాళీ చేయించి, స్వంతపనిమీద ఫ్రీగా ఎక్కినప్పుడు వాళ్లకి సరియైన సమ్మానం జరగడానికి డ్రైవర్లు వాళ్లని వీలైనంత వెనకే కూచో పెడతారు లే.

కారు బయల్దేరేటప్పుడే పెద్ద సింహ గర్జన చేసింది. డ్రైవరువాలకం చూస్తే అతడేదో అవాంతరం తెచ్చిపెట్టేటట్టు కనపడింది. నిమిట్లో పెద్దరోడ్డుమీంచి తప్పుగుని కారు పక్కవీథిలో పడింది. అది సందులా ఉన్నా పసందుగాకూడా ఉంది: వెనక కతకలపోటీలో ఒక రోడ్డుకి మట్టి 'షీల్డు' బహుమతీ యిచ్చారని విన్నాం. అల్లాంటి రోడ్డది. గాలీ, వానా, వాహనాలూ, అధికార్లూ, మధ్యవర్తులూ అంకినంతవరకు రక్తం పీల్చేసుగుని మాంసం నల్చేసుగుని వొదిలేసిన శల్యాల్లాగ కంకర రాళ్లూ, కతకలూ, గోతులూ, కయ్యలూ, గాళ్లూ, రొంపీ, దిబ్బలూ దిరుగుండాలూ, మట్టీ మశాణం, పెంటడబ్బా — దానిచుట్టూ శాఖోపశాఖలుగా వ్యాపించి ఉన్న తుక్కు సంతానం — ఇల్లాగ్గా భయమేస్తూ ఆరోడ్డు జీభూతంలా ఉంది. ఆ డ్రైవరు తెలివి ఏమిటో గాని; కారు, వెనక్కీ ముందుకీ కూడా నడిచింది. అది ఒక్కొక్కసారి కప్పలా దాటేది. ఒక్కొక్కసారి పీతలా నడిచేది. ఉండి ఉండి పొట్టేలులాగ కొన్ని గజాలు వెనక్కి పోయేది. మరొకసారి తూటాలాగ ఉన్న చోటే గిజగిజా కొట్టుకునేది. నేను పచ్చడైపోయాను. పచ్చడీ మెతుకులూ నోట్లోకొచ్చాయి. రోగిమాట అల్లా ఉండగా నా నడుం విరిగేట్టు కనపడింది. రోగి, ఏక మూలగడం, కుయ్యడం, అరవడం, ఏడవడం. ఓమాటు రోగి డ్రైవరుమీదికి ఒరిగాడు, మళ్లీ యథాస్థానంలో పడ్డాడు. మరోమాటు, మేం యిద్దరం డ్రైవరుమీద పడి వెనక్కొచ్చాం. ఇంతలో నేనున్న వేపు గాడిలో దిగడి రోగి వచ్చి నా పొట్టమీద పడ్డాడు. పడ్డవాడు ఊరుకోకూడదూ, రోగమా? 'బాబో, బాబో' అని ఏడుపు. ఆ పళంగా అతడు అసలుచోటి కెళ్లి పడేటట్టు ఒక్క గెంటు గెంటాను. మరి కాస్సేపట్లో రోగివేపు చక్రాలు రొంపిలాంటిదాల్లో కూరుకుపోయే సరికి డ్రైవరు 'గేరు'మీద కార్ని లాగించాడు. దాంతో నేనున్న వేపు పైకి లేచిపోయి, నే వెళ్లి అమాంతంగా రోగిమీద పడ్డాను. కారు బోల్తా వేసింది. రోగి 'చచ్చాను, చచ్చాను, నీతాడు తెగా, నా మీద పడకురోయ్' అని గోల. నాశక్యమా? డ్రైవరు జాగ్రత్తపడి ముందే దూకేశాడు. చాలామందిజనం పోగై నన్నూ రోగినీ పైకి తీశారు. ఈగలభాలో నాకు మోకాళ్లూ మోచేతులూ కొంచెం కొట్టుగుపోయాయి. కాని, ఆరోగినడుం బాగుపడి నిట్రాడులా అయి ఊరుకుంది, వీడి అదృష్టంకాలా! అతడు, 'అమ్మయ్య' అనుకుంటూ సాగి వెళ్లిపోబోయాడు. 'నాబహుమతీ నాకిచ్చెయ్యండీ' అని నేనడిగాను. 'నువ్వు కుదిర్చిందేమిటి? ఇంటి కెళ్లి ఇచ్చేస్తాలే' అన్నాడు. తన డ్రైవింగు మహాత్యంవల్ల ఆయనకి నడుం

కుదిరింది గనక, బహుమతీ ఛీదాగా తనకే రావలిసిఉంటుం దని డ్రైవరు మొదలెట్టి నన్ను అటకాయించాడు. నేను కొంచెం తెల్లపోయి ఆగిపోయాను. ఆస్థలానికి ఒక వేపున ఇల్లుగల కూచయ్య తన యింటి యెదట లక్షూరావునడుం కుదిరిందిగనక తనకే ఆబహుమతీ రావా లన్నాడు. రెండో వేపు కాపరంఉన్న మాచయ్య వచ్చి, తన యింటికికూడా ఆస్థలంమెట్టయెదటిదే గనక, తనకి చెరిసహమేనా వాటా ఉండాలన్నాడు. దాంతో,కూచయ్య, లక్షూరావుతనయిల్లున్న పక్కనే కార్లో కూచుని ఉండడంవల్ల తనకే యావత్తుబహుమతీగాని, మాచయ్యకి పూచికపుల్లేనా వెళ్లకూడ దన్నాడు. ఆస్థలం పేరుకి కూచయ్యవేపుదైనా, పగలు తనపిల్లలూ రాత్రి తన పెద్దలూ బాహ్యానికి భుక్త పరుచుగుంటూండడంవల్ల తనదే బహుమతీ అని మాచయ్య కేకలేశాడు. అక్కణ్ణించి ఓ పోలీసు "బీటు" కనిస్టీపు వచ్చి, ఆరోడ్డు అక్కణ్ణించి ఎడాపెడా వందగజాలు తనదే గనక, తనకే బహుమతీ రావా లన్నాడు. వెంటనే, ఎక్కడ తెలిసిందో, వెనక ఆరోడ్డు వేయించిన కంట్రాక్టరు వచ్చి, 'అయ్యా! ఈ రోడ్డు ఇంత మహాత్యంగలిగి ఉండేటట్టు తయారు చేయించింది నేను. ఇల్లా రోడ్డు లేకుండా ఉంటే కారు ఇన్ని పిల్లిమంత్రాలు వేసిఉండదు, అది అల్లావేసి ఉండకపోతే, మీకు నడుం కుదిరిఉండదు. అందుకని బహుమతీ నాది' అన్నాడు. ఆ రోడ్డు స్వయంగా తవ్వి చేసినవాళ్లొచ్చి తమకీ బహుమతీలో వాటా ఉందన్నారు. కాస్సేపటికి బస్తీపాలక సంఘంవారు మనుష్యుల్ని పంపి,రోడ్డు తమదే గనక బహుతీ తమదే అన్నారు. ఇది పబ్లిగ్గా జరిగినపని గనక, డీ. పీ. డబ్లుయూ వారు రాకుండా ఉంటారా అని కొందరన్నారు. ఈలోపల కొందరు బోర్డువారికీ, ప్రభుత్వానికీ, చక్రవర్తికీ టెల్లిగ్రాఫులు కొట్టి వార్నొచ్చి బహుమతీకోసం దెబ్బలాడమని సలహాయిస్తాం అన్నారు. ఈ దెబ్బలాటలో లక్షూరావు చాలాదూరం వెళ్లిపోయాడు. నన్ను కదల్నీకుండా వీళ్లంతా పిశాచాల్లా పట్టుగున్నారు. "మీవాటాలు ఇద్దైపోనూ, అల్లానే చూడచ్చులెండర్రా! పోనీ, ఇంకా ఎంతమందికి బహుమతీలో వాటా లున్నాయో కనుక్కుని మధ్యవర్తుల్ని పెట్టి వ్యాపార పరిష్కారం చేయిత్తాం, ముందు అసలుమనిషి దాటిపోకుండా పట్టుగుందాం నడవండి" అని నేను గట్టిగా అన్నాను. అతడు కోటవేపుకి వెళ్లాడని కొందరన్నారు. కార్ని ఆ రోడ్డుమీంచి గెంటి, పెద్దరోడ్డుమీదికి ఎక్కించి, అంతా కిటకిటలాడుతూ కార్లోనూ కారుమీదా ఎక్కికూచున్నాం. క్షణంలో కారు కోటదగ్గర వాలింది. లక్షూరావు ఏకోర్టులోకో వెళ్లి అప్పుడే తిరిగి వచ్చేస్తున్నాడు. కొంధ రెళ్లి వాకబుచేశారు. వాడికోర్టు చల్లగా ఉండా, అది దివాలాలకోర్టుట. వాడివాయిదా అక్కడట

అని డాక్టర్ ధనాధన్ వైద్యవృత్తాంతం చెప్పి ఆగాడట. 'పోనీ మీరు అడ్వాన్సుగా కట్టినసొమ్ము తెచ్చుగున్నారా?' అని ఆయన భార్య అడిగిందిట. ఆ సంగతి తను అప్పట్లో మరిచా ననిన్నీ, మళ్లీ వెళ్లి తెచ్చుగోవాలనిన్నీ ఆయన అన్నాడట.